

לרב יגאל פיזם היקר השלום והברכה, השאלה קלה לניסוח:מצד אחד אנו מודים שאחדותו ופשטותו של הקב"ה היא מוחלטת כמאמר בעל התניא אבל הקב"ה הוא אחדות פשוט הרכבה וצד ריבוי כלל " בשער היחוד והאמונה אבל מצד שני אומר בעל התניא שהנשמה היא חלק אלוה ממעל, והנה אם האל פשוט אז הוא מחוסר חלקים, איך אפשר שהנשמה תהיה חלק. הבעיה מחריפה כאשר רואים שבעל התניא מוסיף "ממש" כלומר חלק אלוה ממש, ולא מדובר במטפורה. בעודי כותב נזכרתי ב"הביטו אל צור חוצבתם" ואז עולה מכאן שנלקחנו כחלק מן הקב"ה נחצבנו מתוכו, אלא שהרמב"ם במורה נבוכים א' ט"ז מפרש זאת שהאל הוא סיבת פועלת. האם במקרה ידוע מקור רחוק יותר לטענה זו, במובנה זה (הפסוק נזכר באיוב, אבל כונתו שונה)נדמה לי שראיתי מקור בדעת תבונות של הרמח"ל, ומענין אם יש שם התוספת ממש.נדמה לי שהרמב"ם לא מזכיר זאת.לכול להיות שאפשר להציל את השימוש שעושה בעל התניא בטענה שהנשמה היא חלק אלוה, ממעל ממש בלי להזדקק לכך שנדרש כאן להיות חלק ממש,היינו לדבוק בצדיקים וכד ואפשר שסגנונו של בעל התניא מאפשר להוסיף את המילה ממש בלי דגש כלכך גדול עליה ויש לכך אולי מקורות אחרים. כל טוב לך ולסובבים אותך, מאיר